

Teza: umorzenie dochodzenia

Postanowienie rzecznika dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec ustalenia, iż zarzucanego czynu nie popełniono, jest w pełni uzasadnione.

WO-104/18

POSTANOWIENIE

z dnia 7 sierpnia 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: SWSD Stefan Mazurkiewicz /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Rafał Ziemiński

SWSD Tomasz Fox

Protokolant: Aneta Stefańska

z udziałem Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Mariusza Łatkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2018 r.

zażalenia T. Z.

na postanowienie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 08 grudnia 2017 r. o umorzeniu dochodzenia w części tj. wobec radcy prawnego D. K.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych

postanawia:

I.

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

II.

kosztami postępowania odwoławczego w kwocie 1.200,00 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 08 grudnia 2017 r. (sygn. akt GRD 12/2017) Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych umorzył dochodzenie w sprawie w części tj. wobec radcy prawnego D. K. obwinionej o to, że:

- jako Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach obowiązany z mocy art. 64 ust. 1 i ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego do wypełniania przyjętych obowiązków rzetelnie i z najwyższą starannością, w Kielcach w okresie od listopada 2015 r. do 07 kwietnia 2016 r., nierzetelnie wykonywała obowiązki Rzecznika Dyscyplinarnego w zakresie kontroli i nadzoru nad sprawami i terminowym prowadzeniem postępowania przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego radcę prawnego M. W. w sprawie sygn. akt R.. D. (...) ze skargi z dnia 15 maja 2015 r. złożonej przez T. Z. oraz nie podjęła niezbędnych czynności zmierzających do wypełnienia przez Zastępcę

Rzecznika obowiązku wydania postanowienia o wszczęciu dochodzenia lub o odmowie wszczęcia dochodzenia, o których mowa w § 15 ust. 3 Uchwały nr 98/IX/2015 r. Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radach prawnych w zw. z art. 64 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych w zw. z art. 60 pkt 9a ustawy o radach prawnych w zw. z § 15 ust. 3 uchwały nr 98/IX/2015 r. Krajowej Rady Radców Prawnych w sprawie zasad działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych,

na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radach prawnych, wobec stwierdzenia, iż czynu nie popełniono.

W uzasadnieniu Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, iż przeprowadzone dochodzenie - zgodnie z wytycznymi Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zawartymi w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 grudnia 2016 r. sygn. akt WO — 154/16, które to uchylało postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania wobec radcy prawnego D. K., nie daje podstaw do skierowania do WSD wniosku o ukaranie. Rzecznik ustalił, iż radca prawny D. K. wykonywała swoje obowiązki w zakresie kontroli i nadzoru nad postępowaniem prowadzonym przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w sprawie sygn. akt R.. D. (...) z zawiadomienia T. Z. na aplikanta radcowskiego D. J. sumiennie i rzetelnie.

Powyższe postanowienie zaskarżył T. Z. i wniósł o skierowanie przeciwko radcy prawnej D. K. wniosku o ukaranie. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił błędną ocenę wyjaśnień radcy prawnej D. K. dokonaną przez Rzecznika. Zdaniem skarżącego wyjaśnienia te są sprzeczne z doświadczeniem życiowym, zasadami logiki i zdrowego rozsądku, a także z zasadami współżycia społecznego. Skarżący wskazał, iż jego zdaniem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje fakt pełnienia przez Radcę Prawną funkcji Rzecznika od 2007 r. W ocenie skarżącego jedynie polecenie nadesłania akt, celem osobistego zapoznania się z nimi mogłoby zwolnić Radcę Prawną od odpowiedzialności. Nadto skarżący wyraził krytykę działalności radcy prawnej D. K. jako rzecznika dyscyplinarnego.

W odpowiedzi na odwołanie Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o nieuwzględnianie odwołania, podtrzymując jednocześnie argumentację przedstawioną w zaskarżonym postanowieniu. Rzecznik stosunkując się do treści odwołania argumentował, iż skarżący nie wskazał konkretnych zarzutów pod adresem zaskarżonego postanowienia, które wskazywałyby na konieczność uchylenia postanowienia, a w konsekwencji które prowadziłyby do skierowania wniosku o ukaranie. Rzecznik nie zgodził się ze stanowiskiem skarżącego, jakoby jedynie zarządzenie lub polecenie nadesłania akt, celem ich kontroli mogło skutkować zwolnieniem z odpowiedzialności rzecznika sprawującego nadzór nad zastępcą rzecznika dyscyplinarnego. Ponadto Rzecznik wyjaśnił, iż działania lub zaniechania r. pr. D. K. w okresie od 15 maja 2015 r. do 13 października 2015 r. nie były objęte zarzutem przedstawionym przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w toku prowadzonego postępowania dyscyplinarnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, zważył co następuje:

Odwołanie skarżącego T. Z. nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, iż główny zarzut zawarty w odwołaniu pokrzywdzonego dotyczy błędnej oceny dowodów przez Rzecznika, tj. wyjaśnień obwinionej, co doprowadzić miało do umorzenia dochodzenia. Zdaniem skarżącego wyjaśnienia złożone przez obwinioną są sprzeczne z doświadczeniem życiowym, zasadami logiki i zdrowego rozsądku, a także z zasadami współżycia społecznego. Jednakże pokrzywdzony nie wskazał konkretnie na czym owa sprzeczność miałaby polegać, ani w aspekcie doświadczenia życiowego, ani w aspekcie zasad logiki i zdrowego rozsądku. Trudno natomiast stosunkować się do zarzutu sprzeczności wyjaśnień z zasadami współżycia społecznego, ponieważ nie jest to kryterium w oparciu, o które można dokonywać oceny złożonych wyjaśnień.

W przedstawionym wyżej kontekście zauważyć należy, że w sprawie prowadzono szczegółowe dochodzenie, w ramach którego przesłuchano nie tylko obwinioną, ale również pokrzywdzonego T. Z. oraz radcę prawnego M. W., zgromadzono również niezbędną dokumentację. Zarówno wyjaśnienia obwinionej, jak i radcy prawnego M. W. były spójne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondowały. Dlatego też Sąd nie znajduje podstaw do przyjęcia, iż zeznania te nie polegają na prawdzie, uznając je tym samym za wiarygodne.

Stosunkując się do dalszych zarzutów, a właściwie do dalszej treści odwołania - bowiem rację należy przyznać Rzecznikowi, który w odpowiedzi na odwołanie ocenił, iż nie zawiera ono konkretnych zarzutów pod adresem samego postanowienia, jak i prowadzonego postępowania - wskazać trzeba, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego brak jest podstaw do przyjęcia, aby obwiniona dopuściła się zaniechań w pełnionych przez siebie obowiązkach lub żeby wykonywała je w sposób nierzetelny lub niestaranny. Obwiniona wyjaśniła, iż nadzór nad swoim zastępcą - radcą prawnym M. W., sprawowała poprzez rozmowy telefoniczne, w których pytała o przebieg prowadzonych postępowań. Wobec otrzymywanych informacji o podejmowanych czynnościach nie zaistniała potrzeba wydawania polecenia o przesłaniu jej akt, celem szczegółowej kontroli. W tym miejscu wskazać również trzeba, iż obwiniona podejmowała działania należące do zakresu jej działania tj. przekazanie akt swojemu Zastępcy, wezwanie aplikant D. J. do złożenia pisemnych wyjaśnień, pisemne wezwanie Zastępcy do wyjaśnienia jakie czynności podjął w sprawie.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że radca prawny D. K. nie popełniła zarzucanego jej czynu. Skarżący, poza polemiką z oceną dowodów zaprezentowaną przez Rzecznika, nie wskazał na takie uchybienia, które skutecznie podważyłyby rozstrzygnięcie o umorzeniu dochodzenia. Ponadto pokrzywdzony nie naprowadził żadnych nowych dowodów, których przeprowadzenie mogłyby posłużyć do ustalenia innego przebiegu wydarzeń.

Rozstrzygnięcie z dnia 08 grudnia 2017 r. o umorzeniu dochodzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., wobec ustalenia, iż zarzucanego czynu nie popełniono, było uzasadnione.

Z tego względu, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych Sąd postanowił utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.